

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Bc. H. d. R. d. L. M.**, zastoupená JUDr. Pavlem Uhlem, Ph.D., advokátem se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, proti žalované: **Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2016, č. j. 57 A 43/2015 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností brojí žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2016, č. j. 57 A 43/2015 - 59, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí rektorky žalované ze dne 11. 2. 2015, č. j. ZCU 003671/2015, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí děkana Fakulty filozofické Západočeské univerzity v Plzni (dále také jen „děkan filozofické fakulty“ či „děkan“) ze dne 16. 10. 2014, č. j. ZCU 032206/2014, o ukončení studia žalobkyně a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Studium žalobkyně bylo ukončeno pro nesplnění studijních povinností. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně byla, v dané době pod dívčím jménem Bc. H. M., rozhodnutím děkana filozofické fakulty přijata dne 29. 6. 2012 ke studiu v prezenční formě navazujícího magisterského studijního programu Učitelství pro střední školy, studijní obor Učitelství základů společenských věd pro střední školy.

[3] Žalobkyně se v akademickém roce 2012/2013 zapsala do povinného kursu KGE/VRS2 Vybrané regiony světa 2, pod vedením Mgr. M. Č., Ph.D., který byl zakončen absolvováním zápočtového testu a zkouškou. Na závěr kursu vypsal zkoušející celkem čtyři termíny zápočtu, na něž se žalobkyně nedostavila. Dle tvrzení žalobkyně se ze všech termínů řádně omluvila, neboť na první termín se nedostavila z důvodu nemoci, v době konání dvou dalších termínů byla v zahraničí a na poslední termín se jí nepodařilo dorazit z důvodu zpoždění letadla. Daný předmět si proto opět zapsala v akademickém roce 2013/2014. Na závěr tohoto kursu byly stanoveny termíny zápočtu, a to dne 8. 4. 2014, dne 22. 4. 2014 a dne 13. 5. 2014, z nichž první se dle tvrzení žalobkyně kryl se zakončením její studijní praxe a druhý se zkouškou z předmětu KGE/FGK Fyzická geografie. Na poslední termín se žalobkyně dostavila jako na svůj první řádný pokus, avšak nezískala potřebný počet bodů pro připuštění ke zkoušce, přičemž v průběhu zápočtu měla dle svého vyjádření zdravotní komplikace.

[4] S odkazem na čl. 38 odst. 2 Studijního a zkušebního řádu Západočeské univerzity v Plzni ze dne 10. 4. 2012 (dále jen „SZŘ“) podala žalobkyně žádost ze dne 28. 5. 2014 „o přezkoumání svého případu a udělení dalšího termínu zápočtu“, neboť její ústní žádosti vyučující tohoto předmětu nevyhověla. Na základě stanoviska vedoucí katedry geografie ze dne 9. 6. 2014 proděkan pro studijní záležitosti dne 11. 6. 2014 žádosti žalobkyně nevyhověl, což jí bylo sděleno e-mailem prostřednictvím studijního oddělení dne 12. 6. 2014. Dne 17. 7. 2014 se žalobkyně obrátila přímo na děkana filozofické fakulty s žádostí „o přezkoumání svého případu a udělení zápočtu“ odkazující opět na čl. 38 odst. 2 SZŘ, přičemž namítala mimo jiné vadný postup při vyřizování předchozí žádosti, která měla být v první instanci dle SZŘ vyřízena vedoucí katedry a proděkan, resp. děkan filozofické fakulty měl rozhodovat až o případné žádosti o přezkoumání rozhodnutí vedoucí katedry. Dne 24. 7. 2014 byla žádost žalobkyně vyřízena e-mailovou zprávou ze schránky pracovnice děkanátu, v níž děkan filozofické fakulty uvedl, že se jedná o nešťastnou a politováníhodnou věc, avšak vyučující postupovala v souladu se SZŘ, a proto není možné žádosti vyhovět.

[5] Dne 20. 8. 2014 žalobkyně, již prostřednictvím svého právního zástupce, zaslala děkanovi filozofické fakulty podnět k opatření proti nečinnosti, případně žádost o přezkoumání, přičemž odkázala na § 68 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), v relevantním znění (dále jen „zákon o vysokých školách“), neboť svou předchozí žádost nyní vyhodnotila jako žádost o povolení mimořádného opravného termínu zkoušky ve smyslu § 68 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách. Žalobkyně proto požadovala postup dle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, dle něhož se žádost o přezkoumání podávala orgánu, který rozhodnutí vydal, a byl-li tímto orgánem děkan, mohl sám žádosti pouze autoremedurou vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak ji byl povinen předat k rozhodnutí rektorovi. Současně zaslala žalobkyně totéž podání rektorce žalované. Dle žalobkyně nedošlo k vydání rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, neboť předchozí e-mailová zpráva děkana filozofické fakulty nesplňovala požadavky na formu a doručování těchto rozhodnutí.

[6] V návaznosti na podání žalobkyně děkan filozofické fakulty vydal rozhodnutí ze dne 4. 9. 2014, č. j. ZCU 027342/2014, jímž zamítl „žádost o přezkoumání rozhodnutí vedoucího garantující katedry o udělení dalšího termínu zápočtu z předmětu VRS2-Vybrané

pokračování

regiony světa 2“ a toto rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí děkana podala žalobkyně další žádost o přezkoumání adresovanou rektorce žalované. Rektorka rozhodnutím ze dne 10. 10. 2014, č. j. ZCU 028443/2014, žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana odmítla, neboť toto rozhodnutí o přezkoumání rozhodnutí vedoucí katedry má být dle čl. 38 odst. 2 SZŘ konečné, přičemž postup při rozhodování o udělení výjimky ze studijního a zkušebního řádu vysoké školy není ani samostatně přezkoumatelný soudem. K tomu rektorka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 52/2012 – 114, publ. pod č. 2974/2014 Sb. NSS (všechna zde citovaná konečná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Rektorka přihlédla ke skutečnosti, že SZŘ nepřipouští mimořádný opravný termín zápočtu a čl. 38 odst. 2 SZŘ slouží pouze k přezkumu dodržení podmínek, za kterých se zápočet konal, nikoli ke stanovení náhradního termínu konání zápočtu. Dle rektorky tak bylo nutné přihlédnout ke skutečnosti, že povolení mimořádného opravného termínu zkoušky dle § 68 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách je možné pouze v případě, že to upravuje studijní a zkušební řád dané vysoké školy, ovšem dle jejího názoru takové ustanovení v SZŘ obsaženo není. Nad rámec uvedeného rektorka dodala, že žadatelka měla za dobu studia možnost absolvovat zápočet předmětného kursu v sedmi termínech, ovšem dostavila se pouze na jeden, přičemž uváděné důvody pro nedostavení se k předchozím termínům nemohou ospravedlnit poskytnutí dalšího termínu zápočtu. Žalobkyně ani netvrdí porušení podmínek pro udělení zápočtu, pokud jde o pokus o jeho získání, který učinila, a proto by její žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana filozofické fakulty nemohla být úspěšná ani v případě, že by byla přípustná.

[7] Děkan filozofické fakulty následně vydal rozhodnutí ze dne 16. 10. 2014, č. j. ZCU 032206/2014, kterým ukončil studium žalobkyně v magisterském oboru studijního programu Učitelství pro střední školy na filozofické fakultě, neboť nezískala ani po druhém zapsání kredity za předmět KGE/VRS2 Vybrané regiony světa 2. Rozhodnutím rektorky žalované ze dne 11. 2. 2015, č. j. ZCU 003671/2015, pak byla zamítnuta žádost žalobkyně o přezkum rozhodnutí o ukončení studia a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Dle rektorky bylo rozhodnutí vydáno zcela v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách ve spojení s čl. 65 odst. 1 písm. e) SZŘ. Dle rektorky nedošlo k rozhodnutí neoprávněného subjektu, neboť o její žádosti nejprve rozhodla vedoucí katedry geografie a tato skutečnost jí byla pouze sdělena proděkanem. Následné rozhodnutí děkana filozofické fakulty o žádosti žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí vedoucí katedry bylo na její žádost po prosté odpovědi e-mailem vydáno znovu v písemné podobě, přičemž je z něj patrné, že podmínky pro konání zápočtu byly řádně i po věcné stránce přezkoumány. Rektorka dále zopakovala důvody uvedené v jejím předchozím rozhodnutí o odmítnutí žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana ve věci udělení dalšího termínu zápočtu a dodala, že důvody, pro které se žalobkyně nedostavila na ostatní termíny zápočtu, lze považovat pouze za osobní. Rozhodnutí o ukončení studia není nepřiměřené ani ryze formalistické, neboť podmínky jsou pro všechny studenty nastaveny stejně a žalobkyně si musela být vědoma následků vyplývajících z nezískání zápočtu.

[8] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 21. 12. 2016, č. j. 57 A 43/2015 – 59, zamítl. Krajský soud se zabýval především námitkou žalobkyně týkající se vadného postupu před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ve věci ukončení studia. Konstatoval, že rozhodování o

žádosti žalobkyně o udělení dalšího termínu zápočtu nepodléhá samostatnému soudnímu přezkoumání, neboť není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., musí být tedy přezkoumáno v rámci řízení o žalobě směřující proti následnému rozhodnutí o ukončení studia žalobkyně.

[9] Krajský soud dále připomněl, že dle § 68 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách rozhodnutí ve věcech povolení mimořádného opravného termínu zkoušky muselo být vyhotoveno písemně, muselo obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a muselo být studentovi doručeno do vlastních rukou, avšak pouze v případě, že takovou možnost (povolení mimořádného opravného termínu zkoušky) připouštěl studijní a zkušební řád dané vysoké školy. Článek 38 odst. 1 SZŘ, na který žalobkyně ve svých podáních odkazovala, ovšem upravuje postup, kdy nebyl studentu udělen zápočet, avšak student má za to, že mu udělen být měl, proto dle něj nelze v tomto případě, jedná-li se o žádost o poskytnutí dodatečného termínu zápočtu, postupovat a SZŘ neupravuje ani možnost podání žádosti o povolení mimořádného opravného termínu zápočtu. SZŘ však v čl. 39 odst. 5 obsahuje možnost žádat o povolení mimořádného opravného termínu zkoušky. Dle krajského soudu je nutné připustit, že pokud SZŘ umožňuje povolení mimořádného opravného termínu zkoušky, lze postup dle čl. 39 odst. 5 SZŘ vztáhnout analogicky také na žádosti týkající se termínu zápočtu, neboť v opačném případě by nebyla možnost v rámci SZŘ řešit případy, kdy by student doložil skutečně vážný důvod, proč nemohl řádných termínů pro zápočet využít.

[10] Krajský soud tedy dovodil, že ve skutečnosti lze žádost žalobkyně o stanovení dodatečného termínu zápočtu považovat za podání dle čl. 39 odst. 5 SZŘ, o němž měly příslušné orgány žalované vydat rozhodnutí, které by mělo náležitosti dle § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že rozhodnutí vedoucí katedry, resp. proděkana tyto náležitosti nesplňovalo, žalobkyně nebyla řádně poučena o opravném prostředku, rozhodnutí nebylo vyhotoveno písemně. Podle krajského soudu je však zřejmé, že žádost žalobkyně byla zamítnuta z důvodu zachování rovných podmínek studentů pro splnění zápočtu z předmětu KGE/VRS2. I když bylo v rozporu s čl. 39 odst. 5 SZŘ žalobkyni sděleno rozhodnutí proděkana, ačkoli o žádosti žalobkyně měla nejprve rozhodovat vedoucí katedry, z e-mailové komunikace je zřejmé, že proděkan rozhodoval na základě vyjádření vedoucí katedry, resp. zprostředkoval sdělení žalobkyni, jak o její žádosti rozhodla vedoucí katedry. Procesní vady zhojil svým následným postupem děkan filozofické fakulty, který v podstatě ve smyslu § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách a čl. 39 odst. 5 SZŘ vydal písemné a řádně odůvodněné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přezkum rozhodnutí vedoucí katedry, resp. proděkana pro studijní záležitosti, z jehož obsahu vycházel. Krajský soud proto neshledal důvodnými námitky směřující vůči procesnímu postupu orgánů žalované. Rozhodnutí děkana krajský soud také považoval za řádně odůvodněné ve smyslu § 68 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách. Dle krajského soudu nedošlo ani k porušení § 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách, jak namítala žalobkyně.

[11] Krajský soud dále dospěl k závěru, že rozhodnutí rektorky žalované ve věci ukončení studia žalobkyně, proti němuž žalobkyně brojila žalobou, nemůže být označeno za nepřezkoumatelné, neboť je v souladu s § 68 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách řádně odůvodněno, a to způsobem, ze kterého je jednoznačně zřejmé, co bylo důvodem ukončení studia žalobkyně. Řádně je rovněž odůvodněno, proč posouzení žádosti o

pokračování

udělení dalšího termínu zápočtu příslušnými orgány filozofické fakulty lze považovat za zákonné.

[12] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, dle níž bylo žalobou napadené rozhodnutí nepřiměřené. Krajský soud odkázal na počet vypsanych termínů pro složení zápočtového testu v obou akademických letech, kdy měla žalobkyně předmět zapsán, s tím, že je nutné zohlednit odůvodnění posouzení důvodů pro vypsání dalšího termínu orgány žalované a vycházet z práv a povinností studenta, především povinnosti stanovené v § 63 odst. 1 zákona o vysokých školách, podle něhož studijní povinnosti studenta vyplývají ze studijního programu a studijního a zkušebního řádu. Povinností žalobkyně bylo rozložit si své studijní povinnosti tak, aby splnila podmínky pro absolvování studia, jak jsou stanoveny ve SZŘ. Naprosto nepřipadné je dle krajského soudu v této souvislosti tvrzení žalobkyně, že „nezaviněně nestihla jeden zápočet v závěru studia a udělala vše proto, aby ho mohla složit, ale škola ji za to vyloučila“.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[13] Žalobkyně (stěžovatelka) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť krajský soud zhodnotil nesprávně všechny tři námitky uvedené v žalobě, tedy nezákonnost postupu předcházejícího napadenému rozhodnutí, nepřezkoumatelnost takového postupu a nepřiměřenost důsledků tohoto postupu.

[14] Stěžovatelka má za to, že „podle pravidel“ by měla mít na zápočet k dispozici tři termíny ve smyslu tří pokusů, vypsány však byly právě tři termíny, což jí zúžilo možnost využít veškeré možné pokusy k získání zápočtu v tom smyslu, že by se musela účastnit všech tří termínů. První dva termíny jí však kolidovaly s jinými studijními povinnostmi. Třetí termín, který využila k prvnímu pokusu o získání zápočtu, byl neúspěšný. Stěžovatelka žádala o další termín zkoušející a následně se jeho vypsání domáhala všemi prostředky, o kterých se domnívala, že jí jsou k dispozici. Dle stěžovatelky jí byl nárok na další termín zápočtu opakovaně odepřen, aniž by se orgány žalované zabývaly věcným posouzením důvodů pro toto odepření nebo věcným posouzením situace stěžovatelky. V důsledku nesplnění studijní povinnosti byla stěžovatelka vyloučena ze studia.

[15] Stěžovatelka v rámci námítky nezákonnosti postupu předcházejícího jejímu vyloučení v kasační stížnosti uvedla, že dle jejího názoru je nesprávný závěr krajského soudu, podle něhož byla její žádost o udělení dalšího termínu zápočtu v obou správních instancích obsahově přezkoumána, ačkoliv dle závěru krajského soudu nebyl zvolený postup správný. Dle stěžovatelky si výklady předpisů stěžovatelkou, žalovanou a krajským soudem navzájem konkurují a výklad soudu je dle jejího názoru nejsložitější, a ne zcela procesně předvídatelný. Po věcné stránce dle stěžovatelky krajský soud pomíjí zákonné vyjádření jejích konkrétních práv, kterých se dovolávala s odkazem na zákon o vysokých školách, a redukuje věcný přezkum na minimum s ohledem na vysokoškolskou samosprávu.

[16] Stěžovatelka pokládá za nesprávný závěr krajského soudu, že odůvodnění původního vyjádření k žádosti stěžovatelky o udělení dalšího termínu zápočtu i jeho přezkum jsou dostatečné. Dle vyjádření vyučující daného předmětu, Mgr. Č., formální předpoklady pro konání zápočtu byly splněny a jedná se o předmět, který má zapsáno cca 90 studentů ze tří fakult a tří ročníků studia, nelze tedy v zájmu zachování totožných podmínek pro všechny studenty vyhovět individuálním žádostem o dodatečný termín. Dle stěžovatelky krajský soud pominul, že vedoucí katedry ani děkan se ani v reakci na další podání stěžovatelky nezabývali polemikou stěžovatelky s tímto argumentem, ale vyjadřovali pouze politování nad situací. Stěžovatelka proto tato vyjádření nepovažuje za dostatečný důvod pro zamítnutí původní žádosti ani žádosti o přezkoumání rozhodnutí o jejím zamítnutí. Stěžovatelka souhlasí s krajským soudem, že žalovaná nebyla vázána důvody uplatněnými stěžovatelkou v její žádosti o vypsání mimořádného termínu a nemusí jim vyhovět, avšak stěžovatelka má za to, že její důvody měly být vypořádány, k čemuž dle ní nedošlo.

[17] Základní důvod pro odmítnutí udělení mimořádného termínu zápočtu, který krajský soud označil za nosný, se pak stěžovatelce jeví jako nelogický. Jestliže soud sám přiznává, že existuje a že musí existovat režim, ve kterém je možné rozhodnout o výjimce, nelze akceptovat jako základ vypořádání se s žádostí stěžovatelky o udělení dalšího termínu zápočtu úvahu, že výjimky přípustné nejsou. Navíc dle stěžovatelky není zjevné, v čem by udělení mimořádného termínu zápočtu stěžovatelce bylo nespravedlivé vůči ostatním studentům. Dle stěžovatelky univerzitní předpisy stanoví podmínky v podobě tří termínů pro konání zápočtu, a proto rovnost podmínek studentů měla spočívat pouze v tom, že by měli všichni k dispozici tři termíny, avšak stěžovatelka nemá povědomí o tom, že by někdo jiný byl reálně připuštěn pouze k jednomu z nich.

[18] Dle stěžovatelky tak nebyla naplněna podmínka přezkoumatelnosti odůvodnění jejího „*vyloučení*“ na základě argumentu dodržení rovných podmínek pro všechny studenty. Za důvod nevypsání dalšího termínu zápočtu totiž nelze považovat rovnost podmínek pro studenty. Má-li existovat rovnost, musí dle stěžovatelky existovat ve vztahu k možnosti tří pokusů pro získání zápočtu, a nikoliv ve vztahu ke konkrétnímu postupu. Správní orgán je dle stěžovatelky povinen tuto rovnost procesně prokázat tak, aby mohla být přezkoumána. Dle stěžovatelky nelze mezi podmínkami studentů shledávat rovný přístup, neboť nebylo prokázáno, že se ostatní také nemohli dostavit na dva termíny zápočtu z důvodu kolize s jejich ostatními studijními povinnostmi. Tvrzení, že jiné povinnosti uložené vysokou školou zatěžovaly všechny stejně, žalovaná dle stěžovatelky neuváděla a soud je ani nepředpokládal. Pokud by tomu tak bylo, pak by argument rovnosti měl smysl a bylo by možné jej přezkoumat. Nyní tak však nelze učinit a jakékoliv argumenty o rovných podmínkách jsou tedy dle stěžovatelky absolutně nepřezkoumatelné.

[19] Stěžovatelka má dále za to, že mělo dojít k přezkumu zvoleného výkladu procesních pravidel, který musí být řádně odůvodněn ohledně důvodů, pro které se pro danou variantu správní orgán či soud rozhodl a které jej vedly k potlačení hodnot plynoucích z nezvoleného výkladu práva, resp. proč žalovaná zvolila výklad upírající stěžovatelce právo, namísto výkladu, jímž by jí toto právo přiznala, což musí být přezkoumatelné v rámci testu proporcionality. Zde stěžovatelka zopakovala, že dle jejího názoru se žalovaná s jejími argumenty nevypořádala. Původní postup žalované byl tedy dle stěžovatelky nepřezkoumatelný, stejně jako navazující rozhodnutí soudu.

pokračování

[20] V rámci námitky nepřiměřenosti rozhodnutí žalované vyjádřila stěžovatelka nesouhlas s postupem krajského soudu, který převzal argumentaci žalované, že stěžovatelka využila pouze jeden termín ze sedmi možných. Dle jejího názoru bylo jejím právem a zároveň povinností si předmět zapsat znovu a nemělo by být přihlíženo k tomu, z jakého důvodu se tak stalo, neboť s novým zápisem jsou spojena shodná práva a povinnosti jako s předchozím. Stěžovatelka také namítala, že se krajský soud vůbec nezabýval otázkou zavinění na straně stěžovatelky v případě nemožnosti účastnit se prvních dvou termínů zápočtu. Žalovaná nerozporovala, že první dva termíny kolidovaly s jinými studijními povinnostmi stěžovatelky. Stěžovatelka má za to, že je to zřejmě dle žalované normální. Odpovědnost za „zánik“ dvou termínů proto nese žalovaná, která přitom má dle svých předpisů poskytnout minimálně tři termíny. Jak žalovaná, tak soud dle stěžovatelky pomíjejí skutečnost, že škola má povinnost vytvořit takové podmínky, které jsou splnitelné. Požadavek žalované, že si měla čas uspořádat jinak, je dle stěžovatelky absurdní, neboť dle ní nemají studenti povinnost kompenzovat či odstraňovat organizační nedostatky školy. Domněnka, že by ze strany stěžovatelky bylo možné si čas zařídit jinak, nebyla dle ní nikdy prokázána. Ani v případě, že by toho i přes reálnou možnost nebyla schopna, by však nebyly dány důvody pro její vyloučení. Smyslem studia a jeho kontroly není dle stěžovatelky testovat její organizační schopnosti.

[21] Žalovaná uvedla, že trvá na svém stanovisku vyjádřeném v řízení před krajským soudem a plně odkazuje na obsah správního spisu a rozhodnutí v něm obsažených.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[23] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Námitky stěžovatelky v zásadě nesměřují vůči rozhodnutí o ukončení studia jako takovému, neboť o vyloučení stěžovatelky bylo rozhodnuto na základě faktického nesplnění jejích studijních povinností. Stěžovatelka však napadá okolnosti, za nichž se do situace, kdy nebyla schopna splnit své povinnosti, dostala. Její námitky v zásadě směřují proti postupu, z něhož vzešlo negativní rozhodnutí o její žádosti o vypsání dalšího termínu zápočtu v kursu KGE/VRS2, ale také proti jeho odůvodnění.

[25] Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval tím, zda je oprávněn posuzovat postup, který vedl k zamítnutí žádosti stěžovatelky o udělení dalšího termínu zápočtu a následné úkony orgánů žalované. Zabýval se proto otázkou, zda rozhodnutí o žádosti o udělení dalšího termínu zápočtu jsou samostatně přezkoumatelná ve správním soudnictví,

nebo zda se jedná o ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. o podkladové úkony správního orgánu, které je Nejvyšší správní soud oprávněn posuzovat až v rámci přezkumu rozhodnutí konečného, zde rozhodnutí o ukončení studia stěžovatelky.

[26] Nejvyšší správní soud dospěl shodně s krajským soudem k závěru, že rozhodnutí o žádosti o udělení dalšího termínu zápočtu není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Obdobně jako v případě rozhodnutí o žádosti o udělení výjimky ze studijního a zkušebního řádu (viz již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 52/2012 - 114) není rozhodnutí o žádosti o udělení dalšího termínu zápočtu samo o sobě způsobilé zasáhnout do práv jeho adresáta. Stěžovatelka zůstala i po vydání tohoto rozhodnutí studentkou žalované. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku, „[s]amostatný soudní přezkum by byl zcela na místě v těch situacích, kdy na rozhodnutí o výjimce nenavazuje žádný další úkon správního orgánu, který by byl podroben soudní kontrole. Ve skutečnosti se však do právní sféry stěžovatele negativně promítne až rozhodnutí o ukončení studia. Teprve toto rozhodnutí zasahuje do právní sféry stěžovatele.“ Tento závěr je možné aplikovat i na projednávaný případ, neboť i v nyní posuzované věci až rozhodnutí o ukončení studia přímo zasahuje do právního postavení stěžovatelky, a v rámci přezkoumání tohoto rozhodnutí je tedy nutné se dle § 75 odst. 2 s. ř. s. zabývat také důvody, které k vyloučení ze studia vedly. Obdobně lze odkázat na rozsudek ze dne 5. 9. 2016, č. j. 7 As 109/2016 - 99, v němž Nejvyšší správní soud zkoumal jako podkladové akty pro rozhodnutí o ukončení studia zamítavá rozhodnutí o žádostech žalobce (resp. stěžovatele) o opakování zkoušky z povinného předmětu.

[27] S ohledem na námitky směřující vůči postupu žalované při rozhodování o žádosti stěžovatelky o udělení dalšího termínu zápočtu Nejvyšší správní soud nejdříve přistoupil k výkladu relevantních předpisů.

[28] Dle § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách „[n]a rozhodování o právech a povinnostech studenta se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Rozhodnutí musí být vydáno do 30 dnů ode dne přijetí žádosti nebo oznámení předmětné skutečnosti“. Dle odst. 2 téhož ustanovení „[o] rozhodnutí o právech a povinnostech studenta musí být student prokazatelným způsobem uvědoměn. Rozhodnutí se vyznačuje do dokumentace o studentech vedené vysokou školou nebo její součástí, na které je student zapsán“.

[29] V § 68 odst. 3 zákon o vysokých školách stanovil následující:

„Rozhodnutí ve věcech

- a) povolení mimořádného opravného termínu zkoušky, pokud takovou možnost připouští studijní a zkušební řád,
- b) povolení opakovat část studia uvedenou v § 52 odst. 1, pokud takovou možnost připouští studijní a zkušební řád,
- c) povolení přerušit studium,
- d) uznání zkoušek a předepsání rozdílových zkoušek,
- e) přiznání stipendia,
- f) vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4,
- g) nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b),
- h) disciplinárního přestupku,
- i) vyloučení ze studia podle § 67

pokračování

musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Případný způsob náhradního doručení ve věcech uvedených v písmenech a) až f) může stanovit vnitřní předpis vysoké školy nebo její součásti“. (důraz doplněn NSS)

[30] Dle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách „[s]tudent může do 30 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí podle odstavce 3 doručeno, požádat o přezkoumání rozhodnutí; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí. Rozhodnutí o disciplinárním přestupku a o vyloučení ze studia podle § 67 zruší i v případě, že dodatečně vyšly najevo skutečnosti, které by odůvodňovaly zastavení řízení. Žádost o přezkoumání rozhodnutí vydaného podle odstavce 3 písm. f) má vždy odkladný účinek“.

[31] Podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách „[s]tudent má právo výběru studijních předmětů a vytvoření studijního plánu podle pravidel studijního programu“. Podle písm. d) tohoto ustanovení „[s]tudent má právo konat zkoušky za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem“. Dle § 63 odst. 1 zákona o vysokých školách „[s]tudijní povinnosti studenta vyplývají ze studijního programu a studijního a zkušebního řádu“. Studijní a zkušební řád vysoké školy je dle § 17 odst. 1 písm. f) zákona o vysokých školách vnitřním předpisem veřejné vysoké školy, který je dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách schvalován akademickým senátem jako samosprávným zastupitelským akademickým orgánem.

[32] Podle čl. 15 odst. 2 SZŘ „[z]ápis studentů, kontrolu formální správnosti jimi zapsaných předmětů a případné změny v zapsaných předmětech provádí studijní oddělení fakulty. Za skladbu zapsaných předmětů odpovídá student“. Podle čl. 16 odst. 1 SZŘ „[s]tudent si volí a zapisuje předměty v souladu se svým studijním programem, studijním oborem“. Podle čl. 24 odst. 1 věty první SZŘ „[n]esplní-li student předmět (čl. 34 odst. 3), může si jej v rámci svého studia zapsat nejvýše ještě jednou (pokud nejde o zápis podle čl. 6 odst. 3)“.

[33] Podle čl. 34 odst. 1 SZŘ „[s]plnění předmětu se kontroluje zápočtem, zkouškou, soubornou zkouškou, klauzurní postupovou zkouškou nebo státní závěrečnou zkouškou“. Podle odst. 3 téhož ustanovení „[s]plněním předmětu získá student kredity, kterými je předmět ohodnocen (čl. 6 odst. 2); u předmětů zakončených zápočtem po získání zápočtu, u předmětů zakončených zkouškou nebo zápočtem a zkouškou po splnění zkoušky. Předmět musí být zároveň splněn v akademickém roce, pro který byl zapsán“.

[34] Podle čl. 38 odst. 1 SZŘ „[z]ápočet uděluje vyučující (čl. 14 odst. 1) nejpozději do mezního termínu stanoveného harmonogramem akademického roku“. Podle odst. 2 téhož ustanovení „[n]ezíská-li student zápočet podle odstavce 1, může požádat vedoucího garantující katedry, aby jeho případ přezkoumal a rozhodl o udělení zápočtu. V případě záporného rozhodnutí vedoucího katedry může student požádat o přezkum a rozhodnutí o udělení zápočtu děkana; jeho rozhodnutí je konečné“.

[35] Podle čl. 39 odst. 4 SZŘ „[z]koušky a opravné zkoušky se konají zpravidla ve zkuškovém období semestru, v němž byl předmět vyučován, nejpozději však do konce

příslušného akademického roku. Vyučující může vypsát termín zkoušky i v průběhu výukového období“. Podle odst. 5 téhož ustanovení „[n]evyhoví-li student u zkoušky, může požádat vedoucího garantující katedry, aby jeho případ přezkoumal a rozhodl o opakování zkoušky. V případě záporného rozhodnutí vedoucího katedry může student požádat o přezkum a rozhodnutí děkana; jeho rozhodnutí je konečné“.

[36] Podle čl. 40 odst. 1 SZŘ „[n]evyhoví-li student u zkoušky, může konat první opravnou zkoušku, umožňuje-li to harmonogram akademického roku. Nevyhoví-li student ani při první opravné zkoušce, může konat druhou opravnou zkoušku, umožňuje-li to harmonogram akademického roku“. Dle čl. 40 odst. 2 SZŘ může vedoucí garantující katedry „na žádost studenta, zkoušejícího nebo i bez návrhu rozhodnout, že druhá opravná zkouška proběhne před zkušební komisí, kterou pro tento případ jmenuje“.

[37] Podle čl. 41 odst. 2 SZŘ „[z]koušející vyhlásí do termínu stanoveného harmonogramem akademického roku dostatečný počet termínů pro konání zkoušek z jednotlivých předmětů“. Podle odst. 3 téhož ustanovení „[s] ohledem na možnosti zkoušejícího a na počet studentů, kteří mají právo konat zkoušku, jsou zkuškové termíny, pokud možno, rozloženy po celém zkuškovém období“.

[38] Z uvedeného vyplývá, že čl. 38 odst. 1 SZŘ, na který se odvolávala stěžovatelka, skutečně nebylo lze, jak uváděl již krajský soud, na její žádost o poskytnutí dalšího termínu zápočtu použít, neboť slouží k přezkoumání zápočtového testu (či jiné formy přezkoušení či splnění studijní povinnosti nezbytné k získání zápočtu) již provedeného, zpochybňuje-li student jeho výsledek, nikoliv však k umožnění nového termínu zápočtu.

[39] Nejvyšší správní soud ovšem na rozdíl od krajského soudu souhlasí s žalovanou i v tom, že SZŘ neobsahuje možnost podat žádost o mimořádný termín zápočtu (ať již první či opravný) nad rámec těch, které byly příslušným vyučujícím vypsány. SZŘ nepřipouští takovou možnost dokonce ani u zkoušky.

[40] Je totiž nutné rozlišovat možnost studenta vykonat zkoušku znovu (pokud to umožňuje harmonogram akademického roku) na základě využití prvního a druhého opravného termínu, jak stanoví čl. 40 odst. 1 SZŘ, a možnost požádat o přezkoumání výsledku zkoušky, v jejímž rámci obdržel student hodnocení „nevyhověl“, jak je upraveno v čl. 39 odst. 5 SZŘ. Zatímco čl. 40 SZŘ umožňuje využít další dva pokusy k vykonání zkoušky, a tedy další hodnocení (ve výkazu o studiu budou zaznamenány dva, resp. tři výsledky), čl. 39 odst. 5 SZŘ se vztahuje na případy, kdy student zpochybňuje hodnocení zkoušky, kterou již vykonal, a žádá o přezkoumání svých znalostí. Na základě výkladu SZŘ tedy lze dospět k závěru, že bude-li čl. 39 odst. 5 SZŘ aplikován a student přezkoušen, výsledek přezkoušení nahradí původní hodnocení studenta v rámci předchozího zkoušení jím zpochybněného. Ačkoliv je tedy studentu de facto umožněno opětovné složení zkoušky, nelze jej označit za opravný či další termín zkoušky.

[41] Z textace čl. 38 odst. 2 SZŘ v porovnání s čl. 39 odst. 5 SZŘ navíc lze dovodit, že žalovaná měla v úmyslu v SZŘ odlišně upravit způsob přezkoumání splnění podmínek pro získání zápočtu na straně jedné a vykonání zkoušky na straně druhé. V případě zápočtu je možné dle § 38 odst. 2 SZŘ požádat o přezkum daného případu a udělení zápočtu, z čehož vyplývá, že není možné znovu přezkušovat znalosti studenta, pouze

pokračování

podmínky, za kterých byl příslušný úkon nezbytný k získání zápočtu vykonán, na rozdíl od úpravy přezkumu vykonání zkoušky dle čl. 39 odst. 5 SZŘ, z něhož vyplývá, že je možné rozhodnout též o opakování zkoušky. Lze tedy přisvědčit žalované, že čl. 38 odst. 2 SZŘ (ani žádné jiné jeho ustanovení) nezakládá možnost znovu přímo zkoumat znalosti studenta nezbytné pro udělení zápočtu, natož pak mu umožnit opětovné vykonání zápočtu v novém termínu, jak se toho stěžovatelka domáhala, aniž by navíc jakkoli zpochybňovala výsledky již vykonaného zápočtového testu.

[42] Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že čl. 39 odst. 5 SZŘ nelze považovat za úpravu mimořádného opravného termínu zkoušky a jiné ustanovení, které by bylo možné využít k žádosti o stanovení dodatečného termínu zkoušky, natož pak zápočtu, SZŘ neobsahuje. Ačkoli krajský soud zjevně vycházel z toho, že SZŘ by takovou možnost požádat o dodatečný termín zkoušky či zápočtu zakotvovat měl z důvodu řešení některých mimořádných situací, kdy by student doložil skutečně závažné důvody k tomu, proč nemohl žádný z vypsanych termínů absolvovat, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že takovou povinnost žalované zákon o vysokých školách neukládal. Jak již totiž bylo uvedeno, § 68 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách sice předpokládal možnost povolení mimořádného opravného termínu zkoušky, ovšem právě pouze pro případ, kdy takovou možnost připouštěl studijní a zkušební řád dané vysoké školy; tedy bylo na volbě příslušné vysoké školy, zda podání takové žádosti umožní, či nikoliv. Zároveň je zřejmé, že případy dlouhodobé nemoci či vážného úrazu studenta apod. bývají řešeny ve studijních a zkušebních řádech vysokých škol např. formou přerušení studia (viz § 54 zákona o vysokých školách) či jinou obdobnou formou a SZŘ žalované navíc studentům umožňuje zapsat si daný předmět v případě nesplnění studijních povinností ještě i v následujícím akademickém roce; každý student má tedy, tak jako stěžovatelka, nakonec možnost vybrat si ze všech termínů zkoušky či zápočtu vypsanych ve dvou po sobě následujících letech, což se jeví být pro většinu případů jako dostačující opatření.

[43] Krajský soud tedy shledal mezeru v úpravě stanovené SZŘ, kterou zaplnil za pomoci analogického použití čl. 39 odst. 5 SZŘ (navíc chybně interpretovaného), ačkoliv se dle názoru Nejvyššího správního soudu o žádnou mezeru nejedná, ale naopak o úmyslné rozhodnutí žalované jakožto veřejné vysoké školy přijaté v rámci legitimního uplatnění jejího práva na samosprávu. Čl. 39 odst. 5 ani žádné jiné ustanovení SZŘ tudíž není možné (ani analogicky) použít na žádost stěžovatelky o udělení dalšího termínu zápočtu a na věc stěžovatelky tak vůbec nedopadá ani úprava žádosti o mimořádný opravný termín zkoušky dle § 68 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách.

[44] Důsledkem nemožnosti aplikovat § 68 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách na žádost stěžovatelky o poskytnutí dodatečného termínu zápočtu je mimo jiné to, že na posuzování této žádosti nelze vztáhnout nároky na formu rozhodnutí o této žádosti ani podmínky jeho doručování. Postačovalo tedy stěžovatelku o rozhodnutích informovat dle § 68 odst. 2 zákona o vysokých školách prokazatelným způsobem. Nejvyšší správní soud nepopírá, že doručování prostřednictvím e-mailu bez zaručeného elektronického podpisu může být zpochybnitelné, avšak stěžovatelka nenamítá, že by jí odpovědi, zaslané prostřednictvím elektronické pošty studijního oddělení a děkanátu,

nebyly doručeny. Rozhodnutí jsou navíc součástí dokumentace o studiu stěžovatelky, a tedy i správního spisu.

[45] Jak již bylo přitom konstatováno, žádost stěžovatelky o poskytnutí dodatečného termínu zápočtu je dle svého obsahu podáním, které zákon o vysokých školách ani SZŘ přímo neupravují, není tedy ani stanoveno, který orgán žalované by ho měl vyřídit. Navíc, jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace této věci, ani sama stěžovatelka zjevně neměla jasno v tom, o co vlastně žádá. V první žádosti ze dne 28. 5. 2014 totiž s odkazem na čl. 38 odst. 2 SZŘ usilovala „o přezkoumání svého případu a udělení dalšího termínu zápočtu“, v druhé žádosti ze dne 15. 7. 2014, adresované přímo děkanovi filozofické fakulty již (opět s odkazem čl. 38 odst. 2 SZŘ) požadovala „přezkoumání svého případu a udělení zápočtu“, aniž by ovšem, jak bylo zmiňováno, zpochybňovala výsledky již vykonaného zápočtového testu.

[46] I kdyby ovšem Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že vzhledem k odkazu stěžovatelky na čl. 38 odst. 2 SZŘ měl být již u první žádosti stěžovatelky, bez ohledu na obsah tohoto podání, dodržen postup dle tohoto ustanovení, má Nejvyšší správní soud za to, že rozhodnutí proděkana na základě vyjádření vedoucí předmětné katedry je způsobilé naplnit podmínky čl. 38 odst. 2 SZŘ, dle nichž v první instanci rozhoduje o této žádosti vedoucí katedry, neboť rozhodnutí proděkana bylo vydáno v součinnosti s ní. Nelze tedy přisvědčit argumentu stěžovatelky, že dané rozhodnutí vedoucí katedry neexistuje. Následně bylo toto rozhodnutí přezkoumáno také děkanem, což postupu stanovenému v čl. 38 odst. 2 SZŘ také odpovídalo, a byť rektorka žalované žádost stěžovatelky o přezkoumání rozhodnutí děkana ve věci nepovolení dalšího termínu zápočtu odmítla, zároveň *obiter dictum* posoudila důvody tohoto rozhodnutí i věcně, navíc důvody, proč žádosti stěžovatelky nemohlo být vyhověno, znovu vysvětlila rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí ve věci vyloučení stěžovatelky ze studia.

[47] Nejvyšší správní soud dále nad rámec nutného odůvodnění podotýká, že i kdyby postup orgánů žalované při rozhodování o žádosti stěžovatelky byl v některých ohledech vadný, je zřejmé, že by takové procesní vady neměly žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného konečného rozhodnutí ve věci vyloučení stěžovatelky ze studia, neboť veškeré orgány, resp. úřední osoby vykonávající pravomoc žalované, které se k žádosti stěžovatelky vyjádřit měly, se k ní také vyjádřily a žádost stěžovatelky a její důvody přezkoumatelným způsobem posoudily.

[48] Jestliže stěžovatelka před krajským soudem namítala, že v jiných případech byl další termín zápočtu udělován, je třeba konstatovat, že tato tvrzení stěžovatelka žádným způsobem neprokázala, tím méně pak prokázala existenci ustálené správní praxe, jež by žalovanou v daném ohledu zavazovala z hlediska řešení obdobných případů do budoucna.

[49] Nejvyšší správní soud dodává, že pokud SZŘ poskytnutí dalšího termínu zápočtu ani neumožňoval, nebylo nutné, aby orgány žalované meritorně posuzovaly důvody žádosti stěžovatelky o poskytnutí tohoto termínu, přesto tak orgány žalované, jak již bylo řečeno, učinily, a srozumitelně vysvětlily, proč by nebylo možné vyhovět žádosti stěžovatelky ani v případě, že by SZŘ takový postup umožňoval. V daném ohledu jsou rozhodnutí orgánů žalované ve věci žádosti stěžovatelky o poskytnutí dalšího termínu dostatečně odůvodněné, a to i ohledně toho, že stěžovatelka měla, tak jako ostatní studenti,

pokračování

kteří si daný předmět zapsali do svého studijního programu, k dispozici ve dvou akademických letech dohromady celkem 7 termínů a bylo na ní, aby si, tak jako ostatní studenti, zařídila v prvním nebo alespoň v druhém roce plnění svých ostatních studijních povinností i svůj osobní život tak, aby byla schopna zápočet získat, ať již na první pokus, nebo v rámci využití dalších vypsaných termínů jakožto termínů opravných. V tomto ohledu bylo skutečně třeba zaručit všem studentům, včetně stěžovatelky, rovné podmínky k získání zápočtu a tyto podmínky také zaručeny byly, přičemž složitá argumentační konstrukce stěžovatelky uvedená v kasační stížnosti nemůže na této skutečnosti nic změnit.

[50] Zrovna také není zřejmé, proč by žalobou napadené rozhodnutí o vyloučení stěžovatelky ze studia nemělo obstát ve stěžovatelkou namítaném testu proporcionality, a to i z hlediska ústavního práva stěžovatelky na vysokoškolské vzdělání dle čl. 33 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, jímž stěžovatelka obsáhle argumentuje. Je skutečně jisté politováníhodné, že magisterské studium stěžovatelky muselo být ukončeno v situaci, kdy stěžovatelka již měla splněny veškeré studijní povinnosti (včetně odevzdání diplomové práce), s výjimkou státních závěrečných zkoušek a právě zápočtu a zkoušky z daného předmětu Vybrané regiony světa 2. Stěžovatelka naznačuje, že nesložení zápočtu v podobě vyplnění slepé mapy afrického kontinentu nebylo z hlediska absolvování daného magisterského studia stěžejní. To může být jistě pravda, nicméně na všech vysokých školách v ČR platí, že pokud student nesplní ve stanovené době a stanoveným způsobem studijní povinnosti v jakémkoli povinném či povinně volitelném předmětu, vede to k předčasnému ukončení jeho studia bez ohledu na to, zda se jednalo o předmět z hlediska daného studijního oboru více či méně významný. Na této skutečnosti neshledává Nejvyšší správní soud nic nepřiměřeného.

[51] Stěžovatelka v kasační stížnosti brojila proti postupu žalované při rozhodování o její žádosti o poskytnutí dalšího termínu zápočtu také proto, že dle ní nebyl v souladu s právem studenta vykonat zkoušku, resp. získat zápočet za podmínek stanovených SZŘ. Žalovaná dle stěžovatelky selhala ve své povinnosti každému studentovi zajistit reálnou možnost absolvovat tři termíny u každé zkoušky nebo zápočtu. V tomto smyslu se stěžovatelka dovolávala svého práva na vykonání všech tří pokusů k získání zápočtu. Nejvyšší správní soud se však s názorem stěžovatelky neztotožňuje, byť nezpochybňuje, že stěžovatelka měla právo na vykonání zkoušky, resp. získání zápočtu dle pravidel stanovených v SZŘ a že SZŘ upravuje právo studenta vykonat zkoušku a v případě neúspěchu i první a druhou opravnou zkoušku, to ovšem pouze pod podmínkou, že to umožňuje harmonogram akademického roku. Jestliže si však dle SZŘ každý student vytváří svůj osobní studijní plán, za který dle SZŘ také odpovídá, odpovídá i za řešení případné kolize svých studijních povinností. Není možné po žalované požadovat, aby zajistila, že žádnému ze studentů nebudou nikdy kolidovat žádné studijní povinnosti. *Ad absurdum* by to znamenalo povinnost žalované napravovat stav, kdy si student zapíše předměty, které nelze současně plnit (např. kolidují jejich časy výuky apod.). Nejvyšší správní soud nepopírá, že termíny zápočtových testů nebyla stěžovatelka s to ovlivnit, avšak kolize studijních povinností je v akademické sféře naprosto běžná a nelze se jí ani technicky vyhnout za situace, kdy si každý student vytváří vlastní studijní plán, plní své povinné praxe v jinou dobu a za jiných podmínek, někteří studenti opakují předměty ukončené neúspěšně atp.

[52] Jestliže stěžovatelka tvrdí, že nelze přihlížet k důvodům, pro které nesplnila podmínky pro absolvování zapsaného kursu v prvním akademickém roce, nelze žalované klást k tíži, že stěžovatelka nedostála svým povinnostem, kurs si musela zapsat znovu a při jeho novém absolvování jí termíny zápočtu kolidovaly s jinými studijními povinnostmi. Bylo na stěžovatelce si své studijní povinnosti uspořádat tak, aby mohla využít řádný i oba opravné termíny, které umožňovala žalovaná, jestliže měla za to, že je bude nutné využít. Je též nutné přihlídnout k již zmiňované podmínce stanovené v § 40 odst. 1 SZŘ, dle níž je možné opravné zkoušky vykonat, pokud to umožňuje harmonogram akademického roku. Žalovaná ze své podstaty nemůže být schopna organizačně ani personálně zajistit, aby každý student měl reálnou možnost využít tři termíny u každého zápočtu či zkoušky, které absolvuje v rámci zapsaného kursu, jestliže existuje nespočet různých kombinací, v jakých lze studiem procházet a v jakých mohou studijní povinnosti jednotlivých studentů kolidovat. Situace je o to složitější, že některé předměty obsahují více typů kontroly splnění studijních povinností, např. zápočet, jehož splnění je podmínkou pro připuštění studenta ke zkoušce. Nelze tedy přisvědčit názoru stěžovatelky, že by žalovaná měla povinnost zajistit každému studentu vždy možnost bez komplikací a přeorganizování studijních povinností z jeho strany tři pokusy k vykonání každé zkoušky či získání každého zápočtu.

[53] V případě druhého z vypsaných termínů zápočtového testu z předmětného kursu stěžovatelka sama přiznala, že se pokusila připravit na jeho absolvování a současně na zkoušku z jiného předmětu, která probíhala ve stejný den. Jestliže tyto dvě studijní povinnosti bylo technicky možné splnit ve stejný den (nekolidovaly spolu konkrétní časy zkoušky a zápočtového testu), využití tohoto termínu záviselo již jen na připravenosti stěžovatelky a na její ochotě absolvovat zkoušku i test v jeden den. Nelze tedy dovozovat odpovědnost žalované za to, že se stěžovatelka tohoto termínu rozhodla nezúčastnit. Obdobně stěžovatelka neuváděla, zda bylo možné zorganizovat si průběh povinné praxe tak, aby se mohla účastnit prvního termínu zápočtu.

[54] Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud nepochybil, pokud žalobu stěžovatelky zamítl. Jeho rozsudek tak ob stojí i přesto, že v odůvodnění se krajský soud dopustil ohledně některých svých dílčích závěrů nesprávného právního posouzení, které Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku korigoval.

IV.

Závěr a náklady řízení

[55] Nejvyšší správní soud tedy z celkového hlediska neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[56] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, příslušelo by jí tedy vůči stěžovatelce právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že jí v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. září 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu